

Psalm 98

Joh. 18: 25-27

Joh. 21: 15-23

Broeder en Zuster in de Heer,

- * Elk jaar, als de eerste warme dagen er aankomen, zijn wij best in staat om "schoonmaakwoede" te ontwikkelen: Vensters en deuren open, stof eruit, schoonmaken, eventueel een laagje verf of een nieuw behang....
- Alles blijkt een **verjongingskuur** te moeten ondergaan. - Plotseling gaan wij opnieuw **interesse** tonen en kijken hoe in de natuur **nieuw** leven komt. De natuur bloeit open.
- **Nieuw** leven ontpopt zich.
- Het Engelse woord "**springtime**" duidt op het "openspringen" van de botten.
- **Paascieren** doen aan verborgen ontluikend **nieuw** leven denken.
- **Pasen**: verfrissing, lentekriebels, blijdschap.
- **Spijkracht**, die wij een winterlang niet gebruikt hebben gaan wij plots opnieuw gaan gebruiken.
- **Pasen**, het **Opstandingsfeest**, is bijzonder voor christenen. De bevrijding, de gedachte die met het "Pacha", het Paasfeest verweven is, is van **blijvende waarde**.
- Deze houdt niet op als het opnieuw winter gaat ^{worden}.
- Deze hoeft geen einde te nemen, als het jaar ten einde loopt.
- * **Gods Woord** geeft er een **veel rijkere inhoud** aan: "**Uit de menselijke tijdelijke droefheid** van het aardse leven; een leven dat "de dood" in zich draagt, **naar een nieuw leven** in blijvende gelukzaligheid en blijdschap."
- Dat** is door Christus verworven.
- Dat** is eeuwig.

- Daarnet hebben wij in het Johannes - evangelie de Petrus-tragedie gelezen. De „verloochening door Petrus“. Voor hem zullen het wel de meest donkere dagen van zijn leven geweest zijn: „Ik ken de man niet“. Vanaf het ogenblik dat hij Jezus zag wegleiden, en vanaf het ogenblik dat hij dacht dat dat de laatste, onomkeerbare woorden waren, die hij aangaande zijn Meester uitgesproken had, moeten zijn vertwijfeling en verdriet enorm groot geweest zijn. Er zullen ogenblikken geweest zijn waarop hij iedere herinnering aan Jezus heel ver weg uit zijn leven wilde bannen.
- Niet goed wetende wat met zichzelf aan te vangen, nam hij plotseling het besluit: „Ik ga vissen“:
- Een besluit om een bezigheid te hebben.
- Een „vluchtreactie“.
- Een besluit om niet voortdurend te hoeven denken aan wat gebeurd is.
- „Ik ga vissen“: de vlucht van Petrus... „onze“ vlucht.... Vluchten naar de dingen van alledag, zodat we met onze gedachten ergens „veilig“ zitten, en wij niet hoeven na te denken over dat dieptriest, over dat ernstige dat gebeurd is.
- „Ik ga vissen“: onze vlucht. Dat is voor ons:
 - timmerwerk aan de afsluiting van de hof...
 - de autokeuring waar wij nog heen moeten...
 - het schoolgeld dat betaald moet worden...
- Vluchten, net als Petrus: wèg van die vertwijfeling die ondraaglijk is; wèg van de vraag: „Hoe moet het tegenover de Christus?“ „onze“ vlucht.

Joh 20:2

- Maar dan wordt Petrus bij het lege graf geroepen: Verbazing, ongeloof wellicht nog, Een sprankeltje hoop misschien: „Sta ik hier pal bij die „opstanding” waar de Heer over gesproken heeft?” „Zou de Heer werkelijk in leven zijn?” „Zou de weg voor gesprek toch nog open zijn, nadat ik zo barbaars heb afgelogen dat ik Hem kende? Petrus dacht aan ^{de} afschuwelijke nacht... Ja, iemand met wie je zo nauw samengewerkt hebt, en die samenwerkingsrelatie eindigt dan op zo'n manier: wie zou geen schuldgevoel hebben?

X
... dacht Petrus...

X
maar wat had hij gehoord: „het graf is leeg”? ---

- Tussen Jezus en Petrus moest een rechtzetting gebeuren. X Maar dat was nu juist het dramatische het kon niet meer... X „Wat kan ik, na hetgeen ik gezegd heb, nog voor Hem betekenen?”

Wellicht durfde Petrus nog niet naar Jezus gaan. Misschien wachtte hij op een meer geschikt tijdstip.

- Wat heel merkwaardig is: Tussen de ontdekking van het lege graf en de verschijning aan het meer van Tiberias is Jezus minstens tweemaal aan de discipelen verschenen. Bij tenminste één van die verschijningen van de Heer moet Petrus aanwezig geweest zijn, maar wij lezen niet van een verbaal contact. Maar dat „geschikte tijdstip: dat kwam.

(Joh 20:19-23
24-31)

- Jezus was de Eerste om Simon-Petrus aan te spreken; en wel op een manier die helemaal buiten de lijn lag van wat Simon-Petrus verwachtte:

- Geen verwijt in de stem van Jezus.
- Geen terugwijzen naar dat verschrikkelijke moment van verloochening, waarna de haan kraaide....

- Jezus spreekt **helemaal niet** over zonde.
- Zit daar geen stille kracht of een liefdevolle gedrevenheid in de stem van Jezus? - als wil Hij nooit meer denken aan wat gebeurd is?

Joh 21:15

„Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen?“
→ **Wat een bevrijding voor Petrus!**

- Jezus benadert Petrus niet in termen van goed en kwaad, maar met vraag naar bevestiging van liefde. **Wij** zouden zoiets zeggen als: Petrus, wat hebt gij daar toch maar lelijke manieren gehad.... Jezus: niet zo. Niet op die manier. Jezus benadert Petrus vanuit de normen en vanuit de leefregels van Zijn koninkrijk: „grenzeloze vergeving“.
„zeventig maal zeven maal vergeven“....
- Vanuit Zijn Opstanding kijkt Jezus anders; - liefdevol, naar de mensen, anders dan de manier waarop wij naar elkaar kijken.
- Van Petrus weten wij dat hij een **initiatiefnemer** was, een **woordvoerder**. Hij trad dikwijls op de **voorgond**. Hij kon ook heel **impulsief** zijn. Petrus heeft er geen moeite mee om, op wat Jezus hem leert, **persoonlijke gedachtencon-structies** te bouwen, en naar voor te brengen.
Op zekere dag vraagt Petrus:
„Here, hoeveel maal zal mijn broeder tegen mij zondigen, en moet ik hem vergeven? Tot zevenmaal toe?“ „Nee“ zegt Jezus, „gij moet grenzeloos, en van harte vergeven“.
- Jezus geeft daarmee aan hoe „verschillend“

„goddelijk” en „menselijk” vergeven van elkaar zijn; en hoe ver deze uit elkaar liggen.

- Jezus stuurt erop aan om in die richting te denken, dat iemand, die om Zijnerwil van Godswege vergeving ontvangen heeft, totaal anders beoordeeld wordt, en totaal anders is in de ogen van God.

→ En „the point”, het punt waar het hier over gaat is: Opstanding.

- Daar is verheerlijking.

- Daar spreekt men niet in termen van: „zoveel kwaad - ik doe zoveel goed - zoveel kwaad...”

→ Dat „puntensysteem” dat de mens nogal eens in gedachten houdt: dat is niet houdbaar; dat strekt nergens toe.

- Daar ^(in de Opstanding) spreekt alles in termen van blijdschap, om verloren kinderen die teruggevonden worden.

- Daar spreekt alles in termen van liefde, die grenzeloos vergeving schenkt, en die de zonde nooit meer gedenkt.

- Dat alles is reddende kracht van Christus ^{Jezus}.

- Deze is Messias en Koning.

- Dat alles zijn daden van een liefhebbend God.

- Wat goddelijk is, daar kan niets menselijks aan toetsen: Zo de liefde van God, zo de vergeving van zonde. Als wij het Goddelijke met menselijke maatstaven willen toetsen, dan zitten wij al vanaf het begin fout.

→ Zouden wij ons niet aan hoogmoed bezondigen, als wij zouden menen dat toch te kunnen?

- Daar moest Petrus nog even bij bepaald worden: nl. het feit dat Gods liefde dóór de angst, en dóór de ellende van de verloochening heen gaat. Dus doorheen alle perken van de menselijke logika.
- "Simon, zoon van Johannes, hebt gij mij waarlijk lief, meer dan dezen?" ...
 - Hebt u gelet op de manier van aanspreken? Simon Petrus wordt heel individualiserend aangesproken. En Petrus weet wél dat Jezus hem heel goed kent: "Simon, zoon van Johannes!"
 - Door zo'n manier van aanspreken moest Petrus wel beseffen hoe "recht op de persoon" Jezus het hier bedoelde. En hoe belangrijk die vraag was, zowel voor de vraagsteller Jezus Christus als voor hemzelf.
 - Ook wij mogen ons op zo'n manier door Jezus aangesproken weten: Wij staan in de zonde, en wij voegen nog elke dag toe aan dat pakket van zonde. En wij belijden vóór God. Maar laat ons voor zover als mogelijk, en voor zover de Geest Gods ons dat ingeeft, niét tobben over eigen schuld, maar beseffen wat Jezus, Die ons zo persoonlijk aanspreekt, voor ons gedaan heeft. Ook tot ons komt Jezus, héél persoonlijk - met de vraag: "hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen?"

- Petrus moest zijn mistroostigheid en zijn schuldgevoel achterwege laten, en aan de boodschap van liefde herinnerd worden.
 - Jezus herhaalde die vraag, en Petrus werd bedroefd. Hij voelde zich machteloos. Hij voelde zich in het nauw gedreven: "Wil Deze nu zo diep op die zere plek van mij ingaan?"
- Petrus kon alleen maar bevestigen: "Here, gij weet alles, gij weet dat ik u liefheb".

X
Had Jezus hem niet geleerd dat liefde overwint?
En Jezus benadelt hem hier met liefde!

- En dat is —
- "Gij weet alles": Is dat niet de machteloosheid die wij hebben als God onze harten beroert? Is dat niet dat ultieme, dat niet anders meer kunnen dan "ja" zeggen tot Jezus?
"Heer, hier ben ik, zondig en belast; zo is mijn leven. Mijn eigen levensinzet doet het niet. Doch, neem mij op in Uw genade...."
David schreef: "Uit de diepten roep ik tot U..."
 - Petrus is door elkaar geschud. Petrus, haantje-de-voorst: is verlegen. Petrus beseft dat hij de waarden van het koninkrijk moet hanteren. Voor 't verdere werk is zelfs zijn goede spreekvaardigheid niet echt belangrijk. Ook zijn snelle oordeelsvaardigheid niet (waarmee hij trouwens een paar keren de bal behoorlijk missloeg...).
 - Dáár zou hij het nu niet mee doen.
 - Jezus zegt: "in uw zwakheid bent u sterk".
 - Dáár wil Ik u gebruiken. Petrus, die eerst zich "zwak" moest weten, eerst zich moest aangewezen weten op de kracht van Hem die opgestaan is, krijgt nu opdrachten: "Weid mijn lammeren, - Hoed mijn schapen, - Weid mijn schapen".

- Gemeente, van iedere passage over de Opstanding gaat een zekere troost en een zekere ontspanning uit. Zo ook uit die woorden van Christus: „Petrus, ge kunt aan 't werk gaan. Weid mijn schapen. Vrees of schroom moet je niet hebben. Ik sta in liefde achter u“....
- Wat een tegenstelling met de verhalen over de kruisiging, die a.h.w. een samenpakking zijn van de meest negatieve dingen: angst, bespottung, moord, onwaarheid die uitgesproken wordt, verraad, duisternis op Golgotha....
- Maar bij de opstandingsverhalen is dat helemaal anders. De beschrijvingen geven de indruk liefdevol - krachtig te zijn. Soms iets dichtertlijk.
- Neemt het verhaal van Thomas, de apostel: deze moest nog overtuigd worden. Op dat ogenblik zien wij hem een beetje buiten de golflengte van de kring der diepelen staan. Maar: hoe zijn wij zelf??... Het verhaal „Thomas“ is een prachtig verhaal hoor.
- En u hebt het verhaal van de Emausgangers: Zegt dat verhaal ons niet dat het brengen van de goede boodschap mag gebeuren vanuit het standpunt van de Opstanding? Mensen die wij helemaal niet kennen mogen van ons het evangelie horen! Mensen die ons niet kennen: en het eerste dat zij van ons mogen weten is dat wij kinderen Gods zijn! „Was ons hart niet brandende in ons terwijl hij onderweg tot ons sprak en ons de schriften opende!“

- Terug naar Simon Petrus nu:

→ Daar mág hij, persoonlijk, oog in oog staan met de levende, de opgestane Heiland.

- Voor Petrus is de Opstanding een feit.

→ Vanaf dat ogenblik vinden wij hem terug als een ijverig, vastberaden en gedreven man. U merkt de taal van iemand met „begeestering”.

Hand. 2:26

→ Petrus, die in het boek „Handelingen” als apostel voor Israël naar voor komt, schrijft: „Dus moet ook het ganse huis Israëls zeker weten dat God Hem én tot Here én tot Christus gemaakt heeft, deze Jezus, die gij gekruisigd hebt”.
Groot contrast met dat „Ik ken de mens niet”.

- Een contrast dat wij herhaaldelijk terugvinden in de opeenvolgende belevenissen van Petrus:

Hoogten en laagten. Een contrast dat wij ook wel bij onszelf terugvinden: Vastberadenheid, geloofszekerheid, en dan een afknapper: geloofsonzekerheid... geen durf...

- Wij willen met Christus wandelen.... Wij willen Christus met ons meenemen... En wij merken dat wij een op- en- neergaande lijn hebben.... Wij willen zelf „slag leveren”, en wij merken dat het niets uithaalt... Soms lijkt het een poosje goed te gaan, en dan weer schatten wij de dingen helemaal verkeerd in... Wij worden opstandig, zowel t.o.v. onszelf als t.o.v. Gods Woord.

- En dan merken wij dat NIET WJ Jezus met ons moeten meenemen, maar dat Jezus óns meeneemt, en in liefde wil plaatsen waar Hij het wil. Voor velen is dat - zo - een „breekpunt” of: een punt van „koerswijziging” in het Christelijk leven.

- Voor Petrus was het nu duidelijk:
- Drievoudige verloochening; het kraaien van de haan: Zo had Jezus het gezegd. De angst en de zwakte, en nog erger ^{dinger} van Petrus waren afschuwelijk zichtbaar. **Onomkeerbaar** was de toestand. En Jezus zou gekruisigd worden.
- Maar daarna de vraag van Jezus ^{→ de Opstanding} de Messias; de vraag uit de verheerlijking, de vraag uit de Opstanding: "Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij waarlijk lief, meer dan dezen?"
- * Gemeente, denken wij hierbij niet een beetje aan ons eigen „vastlopen"? Wij: merken onze eigen onmacht.
- En precies daar grijpt de Heer in: U, u kunt het niet; laat Hem het doen! U kunt geen zelfmaakchristenen zijn. Laat de Heer met u zijn werk doen. Hij omgordt u. Hij brengt u waar Hij het wil. Dat moest Petrus leren in een geloofsstrijd. Met Christus overwon hij.
- Ook wij, gemeente, hebben het van tijd tot tijd moeilijk. Johannes schrijft dienaangaande: „doch, omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat u de wereld".
- Gemeente, iedereen heeft vertroosting nodig.
- Wat u aan moeilijkheden hebt; het kan vanuit een bijzondere kant komen... omdat ge Christen zijt! Maar weest ervan overtuigd: Uw vertroosting komt ook uit een bijzondere richting! En die vertroosting laat nooit af! Nu, op deze aarde, waar de liefde van de Heiland gebleken is.... en waar van de Opstanding getuigd mag worden... God zegene U allen. Amen.